

Washington pekingským partnerům: „Obětujte se, abyste mi pomohli udržet draka“

 infokurýr.cz/n/2024/07/10/washington-pekingskym-partnerum-obetujte-se-abyste-mi-pomohli-udrzet-draka

kurýr

10. července 2024

V kontextu, kdy Washington označil Peking za systémového geopolitického soupeře, se americká administrativa snaží přetvořit globální geopolitickou krajinu ve svůj prospěch. K tomu využívá klasické diplomatické nástroje – aniž by se přestávalo uchýlovat k jednostranným či donucovacím opatřením.

Jako důsledek diplomacie hrají média klíčovou roli v protičínské politice Washingtonu. Západní média jakožto hlásná trouba americké geopolitiky jsou zodpovědná za to, aby se veřejné mínění přiklonilo k americkému narativu, že Čína představuje hlavní geopolitickou hrozbu.

Tyto mediální a diplomatické nástroje používá Washington ke stejnému účelu: udržet pevně na uzdě úroveň spolupráce, kterou Čína rozvíjí se třetími zeměmi, a zachovat nebo znovu potvrdit všemohoucnost Spojených států ve světových záležitostech.

Zadržování Číny prostřednictvím médií

Ospravedlnění americké diplomatické ofenzivy proti Pekingmu hojně poskytují média, kde se americká strategie zadržování Číny používá pro širokou veřejnost sugestivnějšími názvy.

Mediální diskurs pravidelně zdůrazňuje imperativ zachování liberálních demokracií tváří v tvář autokratickému modelu ztělesněnému Pekingem a obranu „západních hodnot“ proti porušování lidských práv připisovaným Pekingmu. Tento jedovatý portrét druhé největší světové ekonomiky naznačuje, že ideologie zůstane nedílnou součástí americké strategie k potlačení Číny a že

americká podpora separatistických hnutí – na Tchaj-wanu, Hongkongu, Tibetu a Sin-t'iangu – bude pokračovat jako prostředek politický a ekonomický tlak na Peking.

Západní média také zdůrazňují potřebu snížit ekonomickou závislost na Pekingu a chránit se před čínskou technologickou infiltrací. Stejná média odrážejí americké obvinění, že Čína zaplavuje západní trhy elektrickými vozidly a solárními panely kvůli nespravedlivé „nadměrné kapacitě“ ve výrobě. Toto obvinění je v souladu s plánem západního bloku obnovit svůj ekonomický model pomocí zelených energií.

Toto nepřátelství vůči Pekingu – a následná drastická protekcionistická opatření – odráží odmítnutí Washingtonu tolerovat konkurenta čínského postavení na globálním ekonomickém trhu, kterému západní blok po desetiletí beze sporu dominoval. Tato část americké strategie má také za cíl odsunout Evropskou unii na vedlejší kolej jako výrobce zelené energie, jako odbytíště pro nízkonákladová čínská elektrická vozidla, a tedy jako potenciálního konkurenta pro Washington.

Pokud jde o vyprávění o potřebě zaručit bezpečnost a svobodu námořního pohybu v indicko-pacifickém strategickém prostoru, je navrženo tak, aby ospravedlnilo vojenský tlak vyvíjený Washingtonem v bezprostřední blízkosti Pekingu.

Pokud jde o Tchaj-wan, Washington nadále zachovává nejednoznačnost: uznává, že Tchaj-wan patří Číně – jak je jasně uvedeno ve třech společných komuniké – ale bude Tchaj-wan bránit v případě znovusjednocení nařízeného Pekinem. Tento odklon od logiky zopakoval Antony Blinken den po své poslední oficiální návštěvě Číny. Washington mezitím udržuje diplomatické vztahy s ostrovem a nadále mu prodává zbraně, což je v rozporu s dohodami podepsanými s Pekinem.

Na základě všeho výše uvedeného si západní média také berou za úkol legitimizovat jednostranná americká rozhodnutí, jako je uvalení sankcí mimo rámec OSN, ať už proti partnerům Pekingu, jako je Rusko, Írán, Severní Korea a Venezuela, nebo proti Číně. sám.

Mnohostranné struktury ovládané Washingtonem

S výjimkou několika disidentských členů mnohostranné struktury ovládané Washingtonem, jako je NATO, G7 a EU, přijaly americkou strategii Pekingu. Ačkoli protiruské sankce přijaté těmito stejnými bloky nenesou název „oddělení se od Číny“, nicméně slouží stejnému účelu: zničit důsledky čínské moci.

Konfrontovat Čínu znamená zakázat bilateralismus a přijmout společné postoje: to je heslo multilaterálních struktur ovládaných Washingtonem. Toto motto se odráží ve „Strategii pro Čínu“ přijaté Berlínem v roce 2023: „*Naše strategie pro Čínu je pevně zakotvena ve společné politice EU vůči Číně*“.

Itálie, jediná země G7, která podepsala BRI, byla nucena projekt opustit po velkém tlaku svých spojenců, kteří obvinili Řím ze zrady západního bloku tím, že se snaží otevřít přístup do střední a východní Evropy a jižního křídla NATO Číně. . Podobně americký příběh, že technologie 5G čínského Huawei představuje hrozbu pro národní bezpečnost zemí EU, podkopal dohody podepsané mezi čínským gigantem a několika evropskými zeměmi, včetně Portugalska. Ve stejném duchu by nepochybně stálo za to prostudovat politické a mediální parametry, které od nástupu Petra Pavla, bývalého předsedy Vojenského výboru NATO k moci, naklonily Českou republiku k obzvláště nepřátelskému postoji vůči Pekingu.

Ale někdy Washington nedosáhne svého. Maďarsko – těsně před převzetím předsednictví EU – a Slovensko nezakolísaly tváří v tvář tlaku EU a NATO na oddělení svých ekonomik od Číny. Plán na zrušení jednomyslného hlasování v EU o otázkách národní

bezpečnosti má ukončit touhu těchto členů po nezávislosti. Slovenský premiér Robert Fico v nedávném prohlášení vylíčil tlak, kterému jeho vláda čelí kvůli tomu, že se odmítá sladit s politikami EU a NATO. Slovenský vůdce dokonce ukázal prstem na opoziční strany, hlásné trouby NATO a EU v jeho zemi, z pokusu o atentát na něj.

Kromě těchto „disidentských“ členů – nebo těch, kteří se zavázali k jejich suverenitě – je jasné, že Washington má téměř úplnou nadvládu nad G7, NATO a EU.

Mnohostranné struktury, které zahrnují jižní země

Situace je jemnější v hybridních multilaterálních strukturách, jako je G20, kde mají sídlo země z Jihu, nebo ve strukturách, kde zcela dominují země z Jihu, jako je ASEAN. V takových strukturách není pro Spojené státy tak snadné prosadit svou strategii omezování Pekingu.

Na posledním summitu G20, kterému předsedala Indie, konečné prohlášení neobsahovalo odsouzení akcí Moskvy na Ukrajině, jak by si Washington přál. Nepřítomnost Si Ťin-pchinga na summitu mohla mít dva cíle: dát Novému Dillí příležitost mluvit jménem globálního Jihu tím, že schválí členství Africké unie v G20, a zabránit západním zemím, aby přenesly odpovědnost za finále na Čínu. prohlášení.

Ve struktuře, jako je ASEAN, symbolický pro strategický region jihovýchodní Asie a charakterizovaný odlišnými politickými orientacemi, Spojené státy nemohly sjednotit postoje deseti členů proti Pekingu. Místo toho se Washington snaží rozvíjet nová partnerství nebo prohlubovat ta stávající (bezpečnostní aliance s Filipínami; plné strategické partnerství s Indonésií ...), s postranním motivem vyostření napětí mezi Čínou a jejími sousedy a brzdění vzestupu Číny v indicko-pacifické oblasti. a za.

Dohody o obraně uzavřené v rámci těchto dvoustranných partnerství pak logicky přecházejí na Čínu a ASEAN. Za těchto podmínek se nezdá pravděpodobné, že by se přání Číny zavést v Jihočínském moři kodex chování, který by vylučoval zásahy mocností mimo tento region, naplnilo. Zabráněním konsensu mezi členy ASEAN chtějí Spojené státy přimět Čínu, aby samostatně vyjednávala o urovnání svých územních a námořních sporů s každým ze svých sousedů – s vědomím, že americkou strategií je právě zabránit Pekingu a jeho sousedům dosáhnout dohody.

Situace je ale méně plynulá, než se zdá pro Washington. Několik členů ASEAN ve snaze nestat se ke své škodě nástroji americké strategie k zadržování Číny se rozhodlo pro politiku diverzifikace své diplomacie a ekonomiky. Patří mezi ně Vietnam, Thajsko, Indonésie a Malajsie – a dokonce i stát Brunej, který si je dobře vědom důležitosti své strategické polohy. Thajsko a Malajsie dokonce vyjádřily své přání připojit se ke skupině BRICS: více než vyjádření nesouhlasu s postoji USA tyto prvky podkopávají legitimitu americké strategie vojenského obklíčení Číny.

Toto nesporné oslabení pozice Ameriky na světové geopolitické scéně dává nový pohled na rozhodnutí Washingtonu hrát hru bez omezení pro zachování své hegemonie – zejména zvýšením hrozby Tchaj-wanu.

Zuřivé války probíhající v Evropě a na Středním východě dokreslují obraz. Washington doufá, že obětováním Ukrajiny oslabí strategického partnera Pekingu, Rusko. Tím, že Washington svěřil Izraeli nevyslovitelné poslání páchat genocidu na palestinských územích, ke své škodě demonstruje, že američtí historici partneři v západoasijském regionu, jako je Egypt a Saúdská Arábie, již neuplatňují směrnice Washingtonu tak horlivě jako kdysi. Stejně jako sousedé Číny se snaží vyvážit své vztahy s velmocemi, aby upřednostnili své národní zájmy.

Lama El Horr, PhD, geopolitický analytik, je zakládajícím redaktorem China Beyond the Wall , zejména pro online magazín „ New Eastern Outlook “